

تمدید سیاست‌های اشتغال چین

دولت چین روز سه‌شنبه اعلام کرد که با هدف حفظ سطح اشتغال و ارتقای مهارت‌های شغلی، سیاست‌های حمایتی مرتبط با بیمه بیکاری را تا پایان سال ۲۰۲۵ تمدید کرده است. بر اساس اطلاعیه‌ای مشترک از سوی وزارت منابع انسانی و تأمین اجتماعی، وزارت دارایی و اداره مالیات چین، این تصمیم بخشی از تلاش‌ها برای تثبیت بازار کار و جلوگیری از افت اشتغال در دوره پساکرونا تلقی می‌شود.

در این بیانیه آمده است که شرکت‌هایی که از اخراج کارکن خودداری کرده یا میزان اخراج‌ها را به حداقل رسانده‌اند، همچنان می‌توانند بخشی از حق بیمه بیکاری پرداخت‌شده در سال گذشته را به‌صورت بازپرداخت دریافت کنند. علاوه بر این، دولت چین شرایط دسترسی به یارانه‌های آموزشی و ارتقاء مهارت را تسهیل کرده و دامنه مشمولان این حمایت‌ها را گسترش داده است. به گفته مقامات، این اقدامات با هدف تقویت توان رقابتی نیروی کار در بازار کار چین در حال اجراست.

سیاست‌های تمدیدشده همچنین شامل تداوم ارائه مزایای معیشتی پایه برای بیکاران، پوشش بیمه درمانی و حمایت از افراد سالمند بیکار می‌شود. دولت چین برای سال ۲۰۲۵ هدف‌گذاری کرده که بیش از ۱۲ میلیون شغل جدید در مناطق شهری ایجاد شود و نرخ بیکاری شهری نظرسنجی‌شده را در حدود ۵.۵ درصد نگه دارد. طبق داده‌های رسمی، این نرخ در سه‌ماهه نخست سال جاری میلادی ۵.۳ درصد بوده است.

تعليق معاهده آب رود سند بين هند و پاکستان

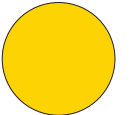
هند با تعليق يك‌جانبه معاهده رود سند، بحران تازه‌ای را به تنش‌های تاریخی خود با پاکستان افزوده است؛ تصمیمی که می‌تواند پیامدهای جدی برای امنیت آبی منطقه و معیشت میلیون‌ها نفر در آسیای جنوبی داشته باشد.

دولت هند اعلام کرده که به‌دلیل آنچه حمایت پاکستان از «تروریسم مرزی» می‌خواند، اجرای تعهدات خود در چارچوب معاهده ۱۹۶۰ رود سند را متوقف می‌کند. این معاهده که با میانجی‌گری بانک جهانی تدوین شد، توزیع منابع آبی شش رودخانه مرزی را میان دو کشور تنظیم می‌کرد.

پاکستان این اقدام را «اعلان جنگ» تعبیر کرده و هرگونه دخالت در حمله تروریستی اخیر در کشمیر هند را رد کرده است. به گفته مقامات پاکستانی، توقف اشتراک‌گذاری داده‌های هیدرولوژیکی از سوی هند، تهدیدی جدی برای مدیریت منابع کشاورزی و پیشگیری از بلایای طبیعی در این کشور محسوب می‌شود. هند با جمعیتی بالغ بر ۱.۴ میلیارد نفر، تنها چهار درصد از منابع آبی جهان را در اختیار دارد و فشار فزاینده‌ای برای تأمین نیازهای داخلی احساس می‌کند. دولت دهلی‌نو تلاش دارد با بازنگری در مفاد معاهده، استفاده از آب‌های شرقی را برای تولید برق، کشاورزی و توسعه مناطق ناآرام مانند کشمیر افزایش دهد.

تحلیلگران می‌گویند هند از ظرفیت کامل بهره‌برداری از منابع تخصیص‌یافته خود استفاده نکرده و اکنون در پی افزایش قدرت چانه‌زنی است. در مقابل، پاکستان که کشوری پایین‌دست با اقتصاد متکی بر کشاورزی است، این تصمیم را تهدیدی مستقیم علیه امنیت ملی خود می‌داند. ادامه تعلیق این معاهده، در بحبوحه تغییرات اقلیمی و افزایش تقاضای آب، می‌تواند منطقه را به سوی درگیری‌های پیچیده‌تری سوق دهد.

در دورانی که پیچیدگی‌های بازار کار از توان نظارت سنتی فراتر رفته، کشورهایی مانند آلبانی به الگوریتم‌ها پناه آورده‌اند. سامانه‌ای به نام MIRA، با تحلیل میلیون‌ها داده کاری و بیمه‌ای، نه تنها مسیر بازرسی‌ها را تعیین می‌کند، بلکه الگوهای پنهان تخلف را آشکار می‌سازد؛ تحولی که مفهوم بازرسی کار را از یک فعالیت میدانی به تصمیم‌سازی مبتنی بر هوش مصنوعی بدل کرده است.

مریم حسینی

مترجم

وقتی الگوریتم‌ها سوت می‌زنند

در بسیاری از کشورها، بازرسی کار تنها به کشف تخلف محدود نمی‌شود. هدف بزرگ‌تر، ترویج محیطی ایمن، منصفانه و قانونی برای کارگران است. اما رسیدن به این هدف، نیازمند بررسی هزاران پرونده، تحلیل داده‌های نامنسجم و مراجعه‌های میدانی است؛ فرایندی وقت‌گیر و مستعد خطای انسانی. همین‌جا بود که در آلبانی، الگوریتمی به نام MIRA وارد میدان شد. این سامانه که با حمایت سازمان بین‌المللی کار و اتحادیه اروپا توسعه یافته، به دنبال جایگزینی قضاوت شهودی با تحلیل داده‌محور است. MIRA، مخفف «ماتریس هوش و ارزیابی ریسک»، داده‌های بیمه‌ای، جغرافیایی، صنعتی و قانونی را ترکیب می‌کند تا تخلف‌های پنهان را قبل از وقوع شناسایی کند. بازرس کار، دیگر تنها مأمور میدانی نیست؛ او حالا تحلیلی مسلح به داده در دست دارد.

شناسایی هدفمند تخلف

در قلب MIRA، ۹ الگوریتم یادگیری ماشین قرار دارند که هرکدام برای بررسی نوع خاصی از داده طراحی شده‌اند. این الگوریتم‌ها، با پردازش اطلاعاتی مانند اندازه شرکت، تغییرات فصلی، موقعیت جغرافیایی و سوابق بیمه، مشخص می‌کنند کدام کسب‌وکارها احتمال بیشتری برای تخلف دارند. نتایج چشم‌گیر بود. آلبانا کوکا، رئیس بخش تحلیل ریسک می‌گوید: «۶۸ درصد کشفیات مربوط به اشتغال غیررسمی در بازرسی‌هایی شناسایی شده‌اند که بر اساس تحلیل‌های MIRA انجام شده‌اند.» این یعنی بازرس دیگر نیاز ندارد «حس برزند» یا به گزارش‌های ششاهی تکیه کند. تخلف‌ها، قبل از وقوع، با الگوهای آماری قابل پیش‌بینی شده‌اند. از سوی دیگر، MIRA می‌تواند بین تخلف‌های عمدی و اشتباهات ناشی از ناآگاهی تفاوت بگذارد و همین امر باعث تغییر رویکرد بازرسان شده است: کمتر سرزنش‌گر، بیشتر راهنما.

رویه‌ای منظم و قابل اعتماد

MIRA نه تنها محل بازرسی‌ها را مشخص می‌کند، بلکه

روند رسیدگی را هم استاندارد کرده است. بازرسان حالا به بانک اطلاعاتی جامع قوانین دسترسی دارند و دیگر نیازی به حافظه شخصی یا تفسیر سلیقه‌ای نیست. نتیجه، بازرسی‌هایی هماهنگ‌تر و شفاف‌تر است. در حال حاضر، ۷۰ درصد بازرسی‌ها بر اساس تحلیل داده‌محور MIRA طراحی می‌شود. ۳۰ درصد دیگر به‌طور تصادفی انتخاب می‌شوند تا الگوریتم‌ها همچنان آزمون‌پذیر بمانند. این ترکیب «تحلیل + تصادف»، احتمال سوگیری را کاهش می‌دهد و باعث می‌شود هیچ شرکت یا منطقه‌ای از بررسی مصون نماند.

پذیرش سخت: اعتماد تدریجی

در آغاز، بسیاری از بازرسان آلبانیایی به MIRA بدبین بودند. آن‌ها که به تجربه میدانی تکیه داشتند، حالا باید به سیستم آماری اعتماد می‌کردند. ایریدا قوشیا، مدیرکل بازرسی کار می‌گوید: «در ابتدا MIRA را بار اضافه می‌دیدند، اما وقتی دیدند کارشان دقیق‌تر و آسان‌تر شده، آن را به ابزار اصلی خود تبدیل کردند.» آنچه در نهایت باعث پذیرش شد، شفافیت تصمیم‌گیری بود. بازرس حالا پشتوانه‌ای آماری برای گزارش‌های خود دارد؛ تصمیم‌ها قابل پیگیری و قابل

انقلاب دیجیتال در بازرسی کار

MIRA سامانه‌ای داده‌محور در آلبانی است که با بهره‌گیری از هوش مصنوعی، فرایند بازرسی کار را از برخوردهای سلیقه‌ای و پراکنده به تصمیم‌گیری شفاف، استاندارد و پیشگیرانه تبدیل کرده است

را هم جلب کرده است. این تحول فقط به فناوری مربوط نیست. نیاز به سیاست‌گذاری هوشمند، آموزش بازرسان، و اعتمادسازی میان دولت و بخش خصوصی نیز دارد. تجربه آلبانی نشان داد که وقتی این عناصر کنار هم قرار می‌گیرند، هوش مصنوعی می‌تواند خادمی برای شفافیت، نه تهدیدی برای عدالت باشد.

بازتعریف بازرسی کار

در عصر انفجار داده‌ها، بازرسی کار دیگر نمی‌تواند به روش‌های سنتی ادامه یابد. الگوریتم‌ها، اگر درست طراحی و نظارت شوند، می‌توانند نقش مهمی در حمایت از حقوق کارگران، کاهش تخلفات و افزایش بهره‌وری نهادهای نظارتی داشته باشند.

MIRA نماد این تغییر است: یک سامانه هوشمند که با ترکیب داده، فناوری و تحلیل، تعریف بازرسی را از نوشته است. به‌جای جایگزین کردن انسان، او را توانمند کرده؛ به‌جای پیچیده‌تر کردن کار، آن را شفاف‌تر ساخته؛ و به‌جای گرفتن تصمیم، مسیر تصمیم‌گیری را روشن کرده است.

منبع: ILO

ارزیابی شده‌اند. برای نهادهای نظارتی، این یعنی کاهش اختلافات و افزایش اعتماد.

تحولی در نقش بازرسان

سامانه MIRA فقط ابزار نیست، بلکه رویکردی تازه به حاکمیت بازار کار است: از واکنش به تخلف، به پیشگیری قبل از تخلف. از حافظه‌محوری، به داده‌محوری. از نقش مأمور قانون، به نقش تحلیلگر اجتماعی. MIRA کمک کرده منابع محدود انسانی، در مسیر درست‌تر به کار گرفته شوند. در دنیایی که داده‌ها هر روز بیشتر و پیچیده‌تر می‌شوند، بدون این نوع ابزارها، بازرسی موثر تقریباً غیرممکن خواهد بود. الگوریتم‌ها به کمک عدالت آمده‌اند، نه به جای آن.

چشم‌اندازی فراتر از نظارت

MIRA الگویی از تحول دیجیتال در خدمت عدالت اجتماعی است. هدف نهایی آن، صرفاً شناسایی متخلف نیست، بلکه بهبود مستمر در رفتار کاری، افزایش ایمنی و تقویت قانون‌مداری است. به‌همین دلیل، MIRA در آلبانی باقی‌نمانده و توجه نهادهای بازرسی در کشورهای دیگر

عرضه خانه‌های لوکس و پرزرق‌وبرق هم‌زمان با افت شدید ساخت‌وساز در شهرهای کوچک، تصویری دوگانه از آینده اقتصادی چین ترسیم می‌کند

فروش عمارت ۳۸ میلیون دلاری در چین!

سرسام‌آور ۵۰۰ هزار یوان به ازای هر متر مربع، زمزمه‌هایی از پایان بحران را به گوش می‌رساند. در شانگهای، شهری که همیشه نبض جاه‌طلبی اقتصادی چین بوده، معاملات کم‌کم جان می‌گیرند. از بهمن تا فروردین ۱۴۰۴، فروش خانه‌های نوساز نسبت به سال قبل اندکی افزایش یافت—موفقیتی که در سال‌های اخیر نادر بوده است. داده‌های CRIC، سرویس اطلاعات املاک، نشان می‌دهد موجودی خانه‌های فروخته‌نشده در شهرهای رده اول مانند پکن، شانگهای، گوانگ‌ژو و شژن به شدت کاهش یافته است. در دی‌ماه، موجودی توسعه‌دهندگان در این شهرها با نرخ فروش کنونی ۱۲.۵ ماه طول می‌کشید تا به فروش رود—بهبود چشمگیری نسبت به ۲۰ ماه در تیر ۱۴۰۳. این رقم حالا به میانگین ۱۰ ماهه در ۱۰۰ شهر بزرگ چین بین سال‌های ۱۳۹۵ تا ۱۳۹۸ نزدیک شده است.

شانگهای پیششار این رنسانس است. املاک لوکس، مانند عمارت چانگ‌نینگ، با سرعتی خیره‌کننده فروخته می‌شوند. خانم فانگ، مشاور املاک در شانگهای می‌گوید: «بازار خانه‌های گران‌قیمت مثل برق حرکت می‌کند. خانه‌های معمولی هم امسال رشد می‌کنند، اما املاک لوکس با سرعت بیشتری اوج می‌گیرند.» فروش خانه‌های نوساز در شهرهای رده اول در چهار ماه اول ۱۴۰۴ تنها ۳ درصد کاهش داشت—بهبود عظیمی نسبت به افت ۱۷ درصدی سال ۱۴۰۳. تحلیلگران S&P Global پیش‌بینی می‌کنند این روند ملایم تا پایان سال ادامه یابد.

چرا بازار جان گرفته؟

چه چیزی این بازگشت محتاطانه را ممکن کرده؟ زمان، یکی از پاسخ‌هاست. بررسی صندوق بین‌المللی پول از سقوط‌های بازار مسکن بین سال‌های ۱۳۴۹ تا ۱۳۸۲ نشان می‌دهد که کودها معمولاً چهار سال طول می‌کشند. حباب املاک چین از اواسط ۱۳۹۹، با محدودیت‌های اعتباری پکن، شروع به تخلیه کرد و وحشت از ورشکستگی غول‌هایی مثل اورگراند تا پایان آن سال فراگیر شد. حالا، در سال پنجم، بازار به پایان این چرخه نزدیک می‌شود.

اما این تنها زمان نیست که معجزه کرده. عزم آهنین دولت چین نقشی کلیدی داشته است. دولت‌های محلی، با پول اوراق قرضه ویژه، زمین‌ها و خانه‌های مازاد را می‌خرند. یارانه‌های خرید خانه در حال گسترش است و طرح بازسازی محله‌های فقیرنشین می‌تواند تقاضا برای یک میلیون خانه جدید ایجاد کند. در اردیبهشت، بانک مرکزی نرخ بهره را کاهش داد و هزینه وام‌های مسکن را پایین آورد. گوئو

هفته قبل عمارتی مجلل در منطقه چانگ‌نینگ شانگهای، با معماری الهام گرفته از قصرهای بایرن و باغی سرسبز که انگار از دل داستان‌های پریان بیرون آمده در حراجی نفس‌گیر در ۷ خرداد به قیمت حیرت‌انگیز ۲۷۰ میلیون یوان (۲۸ میلیون دلار) فروخته شد. این معامله فقط یک فروش نبود؛ فانوسی بود که در تاریکی بازار املاک چین درخشید، بازاری که سال‌ها زیر سایه سنگین رکود نفس می‌کشید. اما آیا این جرقه، نوید طلوعی واقعی برای اقتصاد چین است یا فقط رویایی گذرا برای ثروتمندان؟ در حالی که جنگ تجاری با آمریکا همچنان سایه می‌افکند و شهرهای کوچک‌تر در تقلا برای بقا هستند، این عمارت گران‌قیمت شاید کلیدی باشد برای گشودن قفل یکی از بزرگ‌ترین بحران‌های اقتصادی چین.

• کابوسی که اقتصاد را به زانو درآورد

اقتصاد چین در سال ۱۴۰۴ آزمون سختی را از سر گذرانده است. جنگ تجاری با ایالات متحده، که زیر سایه بازگشت دونالد ترامپ به کاخ سفید دوباره شعله‌ور شده، آرام و دقار را از افلاک اقتصادی روده است. در ۹ خرداد، اسکات بسنت، وزیر خزانه‌داری آمریکا، اعلان کرد مذاکرات «به‌ین‌بست» رسیده و ترامپ چین را به نقض توافق اولیه کاهش تعرفه‌ها در ژنو (۲۲ اردیبهشت) متهم کرد. اما در میان این طوفان، دو نشانه امیدبخش به چشم می‌آید: اقتصاد چین با پیش‌بینی رشد ۴ تا ۵ درصدی بخش خصوصی، استقامت خود را نشان داده و مهم‌تر، بازار املاک—که زمانی قلب تپنده اقتصاد بود—نشانه‌هایی از حیات دوباره بروز می‌دهد.

تا پیش از این، بازار املاک چین شبیه ترن‌هوایی بود که فقط سقوط می‌کرد. در سال ۱۳۹۹، این بخش ۲۵ درصد از تولید ناخالص داخلی را تشکیل می‌داد. وقتی حباب ترکید—با تشدید مقررات پکن برای مهار بدهی‌های کلان توسعه‌دهندگان—موج شوک سراسر کشور را لرزاند. تا امروز، سهم املاک به ۱۵ درصد یا کمتر رسیده است. ثروت خانوارها، که در سال ۱۴۰۰ هشتاد درصدش به املاک گره خورده بود، به ۷۰ درصد سقوط کرده و اعتماد مصرف‌کنندگان را به خاک سیاه نشانده است. صدها توسعه‌دهنده ورشکست شدند، پروژه‌های نیمه‌تمام به حال خود رها شدند و میلیون‌ها خانواده چینی شاهد تخییر پس‌انداز زندگی‌شان بودند.

• جرقه‌های امید در کلان‌شهرها

حالا، اما، نور امیدی در افق دیده می‌شود. حراج عمارت چانگ‌نینگ، با قیمت

منبع: اکونومیست